

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2284/2020
25.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца Привредног друштва „Енјуб“ ДОО Београд, чији је заступник Драган Ивковић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Драган Савић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6809/17 од 12.12.2019. године, у седници одржаној 25.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6809/17 од 12.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6809/17 од 12.12.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је пресуда Вишег суда у Београду П 1427/16 од 10.03.2017. године, а одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка. Овом првостепеном пресудом одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да му на име накнаде материјалне штете исплати износ од 8.216.000,00 динара са појединачно означеним месечним износима и законском затезном каматом од доспелости сваког од њих, па до коначне исплате. Тужилац је обавезан да туженом на име трошкова поступка исплати 595.500,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14) који се у овом парничном поступку примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да изјављена ревизија није основана.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а наводи ревизије не садрже чињенице из којих би се могло утврдити коју битну повреду је другостепени суд учинио доношењем побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, у периоду од марта месеца 2001. године па закључно са 01. децембром 2006. године генерални директор и вршилац дужности директора Привредног друштва „Енјуб“ – овде тужиоца, био је ББ, а за све то време помоћник директора био је овде тужени АА. ББ као генерални директор привредног друштва „Енјуб“ одлуком бр. .. од 11. фебруара 2005. године издао је писмено овлашћење туженом као свом помоћнику које је било генерално, да га може заступати и замењивати генералног директора у правном промету у области регистроване делатности предузећа, па између осталог и у закључивању уговора. Тужилац је у временском периоду почев од 1998. године, као давалац донација, закључио више уговора о донаторству са црквеном општином УБ као примаоцем донације, па је ова црквена општина тужиоцу даривала календаре, бележнике и роковнике које је штампала са логом тужиоца, док је ово привредно друштво уместо новца давало црквеној општини УБ грађевински материјал за градњу нове цркве у Убу. Дана 23.12.2005. године закључен је уговор о донаторству између тужиоца као даваоца донације са једне стране и црквене општине УБ, Архијеријског намесништва Тамнавског УБ, као примаоца донације, по основу ког уговора се донатор обавезао да финансијски помогне активности примаоца донације у новчаном износу од 10.000.000,00 динара, док се прималац донација обавезао да добијена средства наменски искористи за набавку материјала и услуга. Уговор је потписало лице из црквене општине УБ као једна уговорна страна, а испред тужиоца га је потписао тужени, с тим што уговор није био заведен у пословне књиге тужиоца. Тужилац је на основу овог закљученог уговора о донацији (сукцесивно) извршио испоруку грађевинског материјала наведеној црквеној општини у вредности донације, а Управни одбор и директор тужиоца су прихватили наведени уговор о којем су били информисани на седницама Управног одбора. Тужилац ни на који начин није спорио пуноважност уговора о донацији.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је нашао да је тужени спорни уговор о донацији закључио у границама датих овлашћења у складу са члановима 6. и 7. у вези члана 48. Статута тужиоца, те у смислу члана 84. Закона о облигационим односима (ЗОО). Чланом 6. Статута тужиоца од 08.11.1999. године, прописано је да друштво заступа директор у пословима који су уписани као предмет пословања друштва, а чланом 7. да директор, у оквиру својих овлашћења, може другом лицу дати писмено пуномоћје за закључење одређених врста уговора и предузимање одређених правних радњи. Чланом 48. истог прописан је делокруг директорових овлашћења. Оценом изведених доказа, по становишту првостепеног суда, произлази да је директор тужиоца одлуком од 11.02.2005. године на туженог пренео овлашћења за закључење уговора, па и за закључење уговора о донаторству, којом приликом је поступао као заступник тужиоца у границама датих овлашћења. Такође је сматрао да у поступању туженог као запосленог код тужиоца нема противправности, па тиме ни одговорности за штету на основу члана

163. Закона о раду, будући да тужилац није доказао ни намеру ни крајњу непажњу туженог у предузимању радњи закључења овог уговора.

Другостепени суд је прихватио изложену правну аргументацију првостепеног суда, налазећи додатно да је писмено овлашћење од 11.02.2005. године било генерално, тумачећи га на начин да је тужени могао заступати тужиоца, односно замењивати генералног директора не само у правном промету у области регистроване делатности предузећа, већ и у закључивању уговора, па тако и уговора о донацијама. Такође је ценио чињеницу што уговор о донацији који је садржао потписе уговарача није био заведен у пословне књиге тужиоца, правилно закључивши да је то представљало административни пропуст надлежне службе тужиоца јер таква радња (завођења у пословне књиге) није била у опису послова које је тужени обављао.

Заузео је становиште да у конкретном случају нема прекорачења овлашћења обзиром да је директор тужиоца писменим овлашћењем – одлуком пренео на туженог овлашћење да (пored осталог) закључи уговоре у складу са члановима 6. и 7. Статута тужиоца у вези члана 48. истог, а на основу члана 84. ЗОО, те да је у ситуацији када је тужени у целости поступио у складу са одлуком директора тужиоца, а уз знање и сагласност Управног одбора тужиоца, да онда нема основа за закључак о наводном прекорачењу овлашћења. Посебно у ситуацији када тужилац ни на који начин није оспорио пуноважност наведеног уговора о донаторству, на који начин га је фактички прихватио, односно потврдио постојање стварне воље за закључење овог уговора.

Иако тужилац основано у ревизији истиче да закључење уговора о донацији не представља посао из регистроване делатности овог привредног друштва, тиме се не доводи у сумњу правилност примењеног материјалног права, у конкретном случају када у оснивачком акту односно Статуту тужиоца није било изричитог писменог ограничења у погледу обима овлашћења за заступање датог туженом као тадашњем помоћнику генералног директора у вези закључивања уговора.

Нису основани ревидентови наводи да је тужени закључењем наведеног уговора о донаторству прекорачио ограничења овлашћења из члана 25. ставови 1. и 2. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“ бр. 125/04) важећег у време његовог закључења, с обзиром на то да ни једним оснивачким актом тужиоца није било изричито ограничење и то писмено, у погледу обима овлашћења за заступање датог туженом на начин прописан чланом 84. став 2. ЗОО. Зато и по налажењу овог суда, нема одговорности туженог као тадашњег овлашћеног заступника за штету која је проузрокована привредном друштву. Поред тога, као што је другостепени суд правилно закључио, тужиоци нису оспоравали пуноважност наведеног уговора о донацији (јер нису водили поступак за раскид или поништај овог уговора), на који начин су свакако прихватили овај уговор и његове правне последице, а на шта указују и разлози правне сигурности.

Правилно је донета и одлука о трошковима поступка на основу члана 153. став 1. и члана 154. став 2. ЗПП.

Из изложених разлога Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци пресуде.

Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић